

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-137)

Jan (1) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....19
6. திருவிருத்தம்.....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 114)

704. ஸத்கதி:

தான் அவதாரம் செய்யும்போதே அசுரன் செய்த ஆபத்தை நீக்கியதால், அனைத்து ஸாதுக்களுக்கும் கதியாக உள்ளவன். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-3-4) - ஸந்த: ஸந்தோஷமதிகம் ப்ரசமம் சண்டமாருதா: - (க்ருஷ்ணன் அவதரித்த நேரத்தில்) ஸாதுக்கள் மிகவும் மகிழ்ந்தனர், வேகமாக வீசிக்கொண்டிருந்த காற்று அமைதியானது - என்றது காண்க.

705. ஸத்க்ருதி:

தயிர் முதலானவற்றைக் களவு செய்தும், உரலில் கட்டுண்டும், ராஸலீலை செய்தும், இவற்றைக் கேட்டு அறியும் ஜீவன்களுடைய ஸம்ஸார பந்தங்களை அனைத்தையும் நீக்குவதால் நல்ல செய்கைகள் கொண்டவன் என்று கருத்து. ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (4-9) - ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் - எனது பிறவியும், கர்மங்களும் திவ்யமானவை - என்றது காண்க.

706. ஸத்தா

ஸாதுக்களின் இருப்பாகத் தானே உள்ளவன். அவன் இல்லையென்றால் ஏதும் வாழ இயலாது அல்லவோ? ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (10-39) - ந ததஸ்தி விநா யத் ஸ்யாத் மயா - என்னை விடுத்து ஏதும் இருக்கமுடியாது - என்றது காண்க.

707. ஸத்விபூதி:

ஸத்துக்களுக்கு புத்ரன், நண்பன், பந்து, தூதன், சாரதி என்று பலவும் தானாகவே உள்ளவன்.

708. ஸத்பராயண:

ஸாதுக்களுக்கு உயர்ந்த கதியாக உள்ளவன் என்று பொருள். கீழே உள்ள பல வரிகளையும் காண்க:

- மஹாபாரதம் த்ரோணபர்வம் - க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா: க்ருஷ்ண: பராயணம் தேஷாம் - பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனையே தங்களது அண்டும் இடமாகவும், தங்கள் பலமாகவும், தங்களுடைய நாதனாகவும், தாங்கள் சரணம் புக ஏற்ற இடமாகவும் கொண்டனர்.
- ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (18-65) - மாமேவைஷ்யஸி - நீ என்னை நிச்சயம் அடைவாய்.

ஸத்பராயணம் என்று கொண்டால், ஸாதுக்களே தன்னுடைய கதி என்று உள்ளவன். இதனை ஒட்டி உள்ள வரிகளைக் கீழே காண்க:

- மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் – மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா: - என்னுடைய ப்ராணனாகவே பாண்டவர்கள் உள்ளனர்
- மஹாபாரதம் ஸபாபர்வம் – பாண்டவாநாம் பவாந் நாதோ பவந்தம் ச ச்ரிதா வயம் – பாண்டவர்களின் நாதன் நீயே, உன்னிடமே நாங்கள் அடைக்கலம் அடைந்தோம்
- ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (7-18) – ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம் – ஞானியே என்னுடைய ஆத்மா ஆவான்.

709. சூரஸேந:

இந்தப் பூமியின் பாரத்தைக் குறைப்பதற்காக சூரர்களான யாதவர்களையும், பாண்டவர்களையும் தனக்கு உதவியாகக் கொண்டவன்.

710. யதுச்ரேஷ்ட:

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-20-49) – அயம் ஸ கத்யதே ப்ராஜ்ஞை: புராணார்த்தவிசாரதை: கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி – கம்ஸன் போன்றவர்களால் மிகவும் தாழ்ந்து போன யாதவ குலத்தை அவன் மேலே உயர்த்துவான் – என்றது காண்க.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 137)

அடுத்து “ஸோயம் தேவதத்த: - இது அந்த தேவதத்தன்” – என்ற வாக்கியத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். இந்த வாக்கியத்திற்கு மறைமுகமாக பொருள் உணரும்படியான விஷயம் ஏதும் இல்லை. ஏன்? இந்த வாக்கியத்தில் இருவிதமாக பொருள் கொள்வதில் எந்த முரண்பாடும் இல்லை; அதாவது முன்னர் வேறு ஓர் இடத்தில் உள்ள வஸ்துவைக் குறிப்பதாகவும் (அந்த இடத்தில் இருந்த தேவதத்தன்) அல்லது அதே வஸ்து இப்போதும் அருகில் உள்ளதைக் குறிப்பதாகவும் (அந்த தேவதத்தன் இங்கு இதோ உள்ளான்) கூறலாம் அல்லவா? இதன் மூலமாக “ஸோயம் - இது அந்த மனிதன்” என்பதான வாக்கியத்தால் இரு காலகட்டங்களிலும் உள்ள வஸ்து ஒன்றே என்பதை உணரலாம்; இதன் மூலம் ஒரு வஸ்து பல்வேறு காலத்தில் வெவ்வேறு வஸ்துவாகப் பரிணமிக்கிறது என்ற கருத்தைத் தள்ளலாம். இவ்விதம் மாறுபடுவதை ஏற்றுக்கொண்டால் அனைத்து வஸ்துக்களும் தற்காலிகமானவையே என்றாகிவிடும். மேலும் ஒரே வஸ்து இரண்டு காலத்தில் இருப்பது குறித்து உண்டாகவல்ல முரண்பாடு என்பது காலத்தில் உள்ள வேறுபாடு காரணமாக நீக்கப்படுகிறது. எந்த ஒரு காரணத்தினால் பல தன்மைகள் கொண்ட ஒரே வஸ்துவைக் குறிப்பிடக்கூடிய திறன் ஒரு வாக்கியத்திற்கு உள்ளதோ, அதே காரணத்தினால்தான் சிவந்தும் ஒரு வயதும் ஆகிய பசு பின்வரும் வரியால் கூறப்படுகிறது என்று உணரவேண்டும். அந்த வரியானது தைத்திரீய ஸம்ஹிதை (6-1-6) – அருண யைகஹாயந்யா பிங்காஷ்யா கவா ஸோமம் ரீணாதி – ஒரு வயது மட்டும் சிவந்த நிறம் கொண்ட பசுவை அளித்து ஸோமலதையைப் பெற்றுக்கொண்டான் – என்பதாகும். இதனையே ஜைமினி ஸூத்திரம் (3-1-12) – அர்த்தைகத்வே த்ரவ்ய குணயோரைக கர்மயாந்நியம: ஸ்யாத் – ஒரு வஸ்து, தன்மைகள், செயல்கள் ஆகிய அனைத்தும்

ஒன்றைப் பற்றியே இருந்தால், அந்த வஸ்துவைக் குறித்த அனைத்தும் ஒன்றே ஆகும் - என்றது காண்க.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 137)

மூலம் - “தத் த்யாநம் யந்நிரீக்ஷணம்” என்றது நிஷித்த ந்ருத்தாதி தர்சனத்தைச் சொன்னபடியன்று. கைங்கர்யார்த்தமாக ப்ரவர்த்திக்கும்போது இவன் கண்ணுக்கு இலக்கான பதார்த்தங்கள் எல்லாம் அஹம் ஹரி: ஸர்வாமிதம் ஜநார்த்தந: இத்யாதிகளிற்படியே “நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமால்” என்று ப்ராஹ்மாத்மகமாய்த் தோன்றும் ப்ரகாரத்தைச் சொன்னபடி.

விளக்கம் - தத் த்யாநம் யந்நிரீக்ஷணம் - அவன் எதனைக் காண்கிறானோ அது த்யானம் ஆகும் - என்ற வாக்கியம் மூலம் சாஸ்த்ரங்களால் தடுக்கப்பட்ட நாட்டியம் போன்றவற்றைப் பார்த்தல் முதலான செயல்கள் கூறப்படவில்லை. இந்த வரியின் மூலம் கூறப்பட்டது என்னவென்றால் இவன் கைங்கர்யம் செய்யும்போது, இவன் கண்களால் காணப்படும் பொருள்கள் எல்லாம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-22-87) - அஹம் ஹரி: ஸர்வாமிதம் ஜநார்த்தந: - நான் ஸ்ரீஹரி, இவை அனைத்தும் ஜநார்த்தனன் - என்றுள்ள வரிக்கு ஏற்றபடியும், நான்முகன் திருவந்தாதி (54) - நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமால் - கண் முன்னர் நிற்பது அனைத்தும் ஸர்வேச்வரன் - என்ற வரிக்கு ஏற்றபடியும், இவனுடைய கண்களில் அனைத்துப் பொருள்களும் ப்ரஹ்மத்தை அந்தராத்மாகவாகக் கொண்டதாகவே புலப்படுகிறது.

மூலம் - “தத் பாதாம்பவதுலம் தீர்த்தம்” என்றதுவும் ப்ராப்த விஷயத்திலே குணாதிக்யம் சொல்லுகிறது. பாதோதகம் தீர்த்தமாகச் சொன்ன விஷயத்தில் நாராயணைக நிஷ்டத்வம் உண்டாயிற்றாகில் அது ஸர்வாதிக தீர்த்தமென்றபடி;

அல்லது பாகவதனுடைய பாதத்திலே யாத்ருச்சிகமாகப்பட்ட நிர்மால்ய ஜலாதிகளும் அதுலமான தீர்த்தமென்றபடியன்று.

விளக்கம் - தத் பாதாம்ப்வதுலம் தீர்த்தம் - அந்த அடியாரின் திருவடிகளுடன் தொடர்பு கொண்ட நீர் புண்யதீர்த்தமாகிறது - என்ற வரியின் மூலம், சரியான நிலையில் மட்டுமே அத்தகைய புண்ணியத்தன்மை ஏற்படும் என்று அறியவேண்டும். அதாவது ஒருவன் நாராயணன் விஷத்தில் மட்டுமே மிகுந்த நிஷ்டையுடன் கூடியவனாக இருந்தால் மட்டுமே, அவனது பாதங்களுடன் தொடர்பு கொண்ட நீரானது, புண்ணிய தீர்த்தங்களைக் காட்டிலும் மேன்மையானதாக ஆகிறது; அவனுடைய பாதங்களில் தற்செயலாக வந்து பட்ட நீரானது அவ்விதம் ஆவதில்லை என்று கருத்து.

மூலம் - “ததுச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம்” என்றதுவும் புந்ருபநயநாதி ப்ரகரணங்களிலே பாவநமாக சாஸ்த்ரப்ராப்தமான உச்சிஷ்ட விசேஷத்துக்கு இக்குணவிசேஷமடியாகப் பாவநத்வாதிசயம் சொன்னபடி. மற்றும் சிஷ்ய புத்ராதிகளுக்கு நாராயணைக நிஷ்டத்வம் உண்டானால் ஆசார்யாதிகளுக்கும் அவர்களுடைய உச்சிஷ்டம் ஸுபாவநமென்றபடி அன்று.

விளக்கம் - ததுச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம் - அவன் உண்ட மீதம் தூய்மைப்படுத்தவல்லது - என்ற வரியின் மூலம், உபநயனம் முதலான ப்ரகரணங்களில் எத்தகைய உணவு தூய்மைப்படுத்தவல்லதோ, அது மட்டுமே கூறப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். சிஷ்யர்களோ அல்லது புத்ரர்களோ நாராயணனைக் குறித்து ஆழ்ந்த நிஷ்டையில் உள்ளபோதும், அவர்களது மிஞ்சிய உணவு என்பது ஆசார்யர்களுக்கும் பெற்றோர்களுக்கும் இவ்விதம் செய்யவல்லது என்பதை இங்கு கூறவில்லை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 93)

304. பகவத்தர்வ்யத்தைத் தானபஹரிக்கையும் அபஹரிக்கிறவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையும் அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகவும் அயாசிதமாகவும் பரிக்ரஹிக்கையும் பகவானுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - கீழ்ச்சொன்னவற்றோபாதி பகவத் தர்வ்யாபஹாரமும் பகவதநிஷ்டமா யிருக்குமோ வென்கிற சங்கையிலே, தானபஹரிக்கிற மாத்ரமன்றிக்கே அபஹரிப்பார்க்கு ஸஹகரிக்கை முதலானவையும் அவனுக் கநிஷ்டமாயிருக்கு மென்கிறார் (பகவத் தர்வ்யத்தை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட அபசாரங்கள் போன்று, ஸர்வேச்வரனுக்கு உரியதாக உள்ள பொருள்களை அபகரித்தல் என்பதும் அவனுக்கு விருப்பம் இல்லாத செயலாக இருக்குமோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கு விடையாக அபகரிப்பது மட்டும் அல்ல, அவ்விதம் அபகரிப்பவர்களுக்குத் துணையாக நிற்பதும் அவனுக்கு விருப்பம் இல்லாத செயலே என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தானபஹரிக்கையாவது) நேரே தானே யிதுக்கு கர்த்தாவாய்ச் செய்கை. (அபஹரிக்குமவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையாவது), நாமபஹரிக்கிறோ மில்லையிறே என்று நினைத்து, (அபஹர்த்தாக்களுக்கு) அநுமத்யாதிகளாலே ஸஹாயம் பண்ணுகை. (அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகப் பரிக்ரஹைக்கையாவது), நாமிவ்வபஹாரத்துக்குக் கூட்டன்றே யென்று நினைத்து தானவர்கள் பக்கலிலே சிலவற்றையபேக்ஷித்து வாங்கிக் கொள்ளுகை. (அயாசிதமாக பரிக்ரஹிக்கையாவது), நாமபேக்ஷித்திலோமே என்று நினைத்து அவர்கள் தாங்களே தருமவற்றை வாங்குகை. (பகவானுக் கநிஷ்டமாயிருக்கும்)

என்றது, இவை யித்தனையும் இவனுடைய வுஜ்ஜீவநபரனாய் க்ருஷி பண்ணிப் போரும் ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளத்துக்கு அநபிமதமா யிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - (தானபஹரிக்கையாவது) - தானே இப்படியாக ஸர்வேச்வரனுடைய பொருளை அபகரித்தல். (அபஹரிக்குமவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையாவது) - “நாம் நேரடியாக அபகரிக்கவில்லையே” என்று எண்ணி, களவு செய்பவர்களுக்கு அனுமதி அளிப்பது போன்ற செயல்கள் மூலம் துணையாக நிற்பதாகும். (அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகப் பரிக்ரஹைக்கையாவது) - “நாம் இந்த அபசாரச் செயலுக்கு கூட்டு அல்லவே” என்று எண்ணியபடி, அபகரிப்பவர்களிடம் நமக்கு வேண்டியவற்றை விருப்பத்துடன் வாங்கிக்கொள்வதாகும். (அயாசிதமாக பரிக்ரஹிக்கையாவது) - “நாம் இவர்களிடம் எதனையும் விரும்பவில்லையே ” என்று எண்ணியபோதும், அவர்களாகவே அளிக்கின்ற பொருளை வாங்குவதாகும். (பகவானுக் கநிஷ்டமாயிருக்கும்) - இவை அனைத்தும் இந்த ஜீவாத்மாவைக் கரையேற்ற வேண்டும் என்பதில் பெருமுயற்சி எடுக்கின்ற ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளத்திற்கு விருப்பம் அற்றவையே ஆகும்.

305. பாகவதாபசாரமாவது அஹங்காரார்த்த காமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பண்ணும் விரோதம்.

அவதாரிகை - அநந்தரம், பகவதாபசாரத்தை விவரிக்கிறார் (பாகவதாபசாரமாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து பாகவத அபசாரம் குறித்து விவரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பரோத்கர்ஷங்கண்டு ஸஹியாமைக்கும் ஸ்வோத்கர்ஷ புத்திக்குமுடலான அஹங்காரமடியாகவும், அவர்கள் வைஷ்ணவாகாரத்தை புத்தி பண்ணி யிவர்களாசைப்பட்ட தொன்றாகில் இவற்றை விட்டுப் பற்றுவோமென்றிருக்கமாட்டாமல் அர்த்தகாமங்களடியாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் செய்யும் விரோதமென்கை.

விளக்கம் - மற்றவர்களின் உயர்வு கண்டு பொறுக்கமுடியாமல் இருத்தல், தன்னை உயர்ந்தவன் என்று எண்ணியபடி இருத்தல் ஆகிய இரண்டிற்கும் அஹங்காரமே காரணமாக உள்ளது. இத்தகைய அஹங்காரம் காரணமாகவும்; இவர்கள்

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் என்று எண்ணி, “இவர்கள் இந்தப் பொருளை விரும்புகிறார்கள், ஆகவே நாம் அந்தப் பொருள்களை விட்டுவிடுவோம்”, என்று எண்ணியிராமல் பொருள் மற்றும் ஆசை காரணமாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் செய்யும் விரோதம் ஆகும்.

306. அஸஹ்யாபசாரமாவது நிர்நிபந்தநமாக பகவத் பாகவத விஷயமென்றால் அஸஹமாநனாயிருக்கையும் ஆசார்யாபசாரமும் தத்பக்தாபசாரமும்.

அவதாரிகை - அநந்தரம் அஸஹ்யாபசாரத்தை விவரிக்கிறார் (அஸஹ்யாபசாரம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து ஸர்வேச்வரனாலும் பொறுக்க முடியாத குற்றம் என்று கூறப்படும் அஸஹ்ய அபசாரத்தை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அல்லாத அபசாரங்களிலுங் காட்டில் ஈச்வரனுக்கிது அத்யந்தாஸஹ்யமாயிருக்கையாலே (அஸஹ்யாபசாரம்) என்கிறது. “பவதஸஹநீய ஆகஸி ரத:” என்றிறே பட்டரருளிச் செய்தது. (நிர்நிபந்தநமாக பகவத் பாகவத விஷயமென்றால் அஸஹமாநனா யிருக்கையாவது), கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தகாமாதி நிபந்தநமாக வன்றிக்கே, ஹிரண்யனைப் போலே பகவத் விஷயம் பாகவத விஷயம் என்றால் காணக் கேட்கப் பொறாதபடியிருக்கை. (ஆசார்யாபசாரமாவது), அவனருளிச்செய்த வர்த்தத்தின்படி யநுஷ்டியாமையும், அவனுபதேசித்த மந்த்ர ததர்த்தங்களை அல்பப்ரயோஜநங்களை நச்சி அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கையுந் தொடக்கமானவை. (தத்பக்தாபசாரமாவது) - ஆசார்ய பக்தரான ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடன் ஐகரஸ்யமுண்டாய் வர்த்திக்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே, அவர்கள் திறத்தில் பண்ணுமஸூயையும் அவஜ்ஞையுந் தொடங்கமானவை.

விளக்கம் - மற்ற அபசாரங்களைக் காட்டிலும் ஸர்வேச்வரனால் இது பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத காரணத்தினால் அஸஹ்ய அபசாரம் எனப்பட்டது. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (2-91) – பவதஸஹநீய ஆகஸி ரத: – மிகுந்த பொறுமை கொண்ட உன்னாலும் பொறுக்க முடியாத பாவங்கள் செய்வதில் நான் ஈடுபாடு கொண்டவன் – என்று ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தமை காண்க. (நிர்நிபந்தநமாக பகவத் பாகவத விஷயமென்றால் அஸஹமாநனா யிருக்கையாவது) – கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டபடி பொருள் மற்றும் ஆசை ஆகியவை காரணமாக இல்லாமல், இரண்யகசிபு போன்று பகவத் விஷயம் மற்றும்

பாகவத விஷயம் என்பனவற்றைக் காண நேர்ந்தாலும், கேட்க நேர்ந்தாலும் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாதபடி இருத்தல் ஆகும். (ஆசார்யாபசாரமாவது) – ஆசார்யன் அருளிச்செய்த உபதேசங்களின்படி நடக்காமல் இருத்தல், அவன் நமக்கு அருளிச்செய்த உபதேசங்களை தாழ்ந்த பலன்களுக்கு ஆசைப்பட்டு தகுதி அற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தல் போன்றவை தொடக்கமான அபசாரங்கள் ஆகும். (தத்பக்தாபசாரமாவது) – ஆசார்யனின் பக்தர்களாக உள்ளவர்களும், தன்னுடன் அந்த ஆசார்யனிடம் படித்தவர்களும் ஆகியவர்களுடன் ஒற்றுமையுடன் வாழவேண்டும்; அதனைச் செய்யாமல், அவர்கள் குறித்து பொறாமை மற்றும் அவர்களை அவமதித்தல் போன்றவை ஆகும்.

307. இவை யொன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களுமாய் உபாய விரோதிகளுமாய் உபேய விரோதிகளுமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி அக்ருத்யகரணாதி சதுஷ்டயத்தையு மடைவே விவரித்தருளி, இவற்றினுடைய க்ரௌர்ய விசேஷங்களையும் இவைதானின்னதுக்கு விரோதியாயிருக்கு மென்னுமத்தையு மருளிச்செய்கிறர் மேல் (இவை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகச் சூர்ணை 301ல் கூறப்பட்டதான அக்ருத்யகரணம் (செய்யக்கூடாதவற்றைச் செய்தல்) போன்ற நான்கையும் வரிசையாக விளக்கினார்; இவற்றின் கொடுமைகள் என்ன, இவை எதற்கு விரோதிகள் போன்றவற்றை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களாகையாவது), அக்ருத்யகரணத்தில் பகவதபசாரம் க்ரூரமாய், அதிலும் பாகவதாபசாரம் க்ரூரமாய், அது தன்னிலும் அஸஹ்யாபசாரம் க்ரூரமாயிருக்கை. இதுக்கடி, பூர்வங்களிற காட்டி லுத்தரோத்தரங்களில் பகவந் நிக்ரஹ மதிசயித்திருக்கை. அக்ருத்யகரணத்தில், ஸ்வாஜ்ஞாதிலங்கநமடியான சீற்றமிறே; அவ்வளவன்றிறே இவ்வாத்மாவுக்கு ஆத்மாவாய் அதின் ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போரும் தன் திறத்திலபசாரத்தால் வரும் சீற்றம்; அவ்வளவுமன்றிறே “ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ” என்கிறபடியே தனக்குயிராக நினைத்திருக்கும் பாகவத விஷயங்களில் அஹங்காராதிக ளடியாகப் பண்ணுமபசாரத்தால் வரும் சீற்றம்; அது தன்னளவுமன்றிறே நிர்நிபந்தநமாகத் தன்பக்கலிலும் தன்னுடையார் பக்கலிலுமாதல் உபயவைபவ ஜ்ஞாபகனாய் உபயாபிமதனான வாசார்யன் பக்கலிலேயாதல் மூவர்க்கு மபிமதரான தத்பக்தர் பக்கலிலேயாதல்

செய்யுமபசாரத்தால் வரும் சீற்றம் ஆகையா லொன்றுக்கொன்று க்ரூரமாயிருக்கும். அக்ருத்யகரணத்தில் பகவதபசாராதிகளு மந்தர்ப்பவிக்குமாயிருக்க தனித்தனி யிப்படி பிரித்துச் சொல்லுகிறது, இவற்றினுடைய க்ரௌர்ய விசேஷங்களைப் பற்றவினே.

விளக்கம் - (ஒன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களாகையாவது) - செய்யக் கூடாத செயல்களைச் செய்தல் என்பதைக் காட்டிலும் பகவத் அபசாரம் கொடியது; பகவத் அபசாரத்தைக் காட்டிலும் பாகவத அபசாரம் கொடியது; பாகவத அபசாரத்தைக் காட்டிலும் அஸஹ்ய அபசாரம் கொடியது என்று பொருள். இப்படி உரைப்பதற்குக் காரணம் - முன்னே உரைக்கப்பட்டவற்றைக் காட்டிலும் பின்னே உரைக்கப்பட்டவை விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரனுக்குச் சீற்றம் அதிகமாகும். செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தால், தனது ஆணையை மீறினான் என்ற கோபம் மட்டுமே இருக்கும்; ஆத்மாவுக்கு ஆத்மாவாக நின்று அதன் இருப்பு என்பதே தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டிருக்கும்போது, தன்னைக் குறித்த அபசாரம் செய்தால் முன்னர் உரைத்த கோபத்தைக் காட்டிலும் அதிக கோபம் உண்டாகும். கீதையில் (7-18) - ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ - ஞானியாக உள்ளவன் எனது உயிர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தனது உயிராகவே எண்ணியுள்ள பாகவதர்கள் விஷயத்தில் அஹங்காரம் காரணமாகச் செய்யும் அபசாரங்கள் குறித்து மேலும் அதிகமாகக் கோபம் உண்டாகிறது. இதனைக் காட்டிலும் கோபம் உண்டாவது எப்போது என்றால் - எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் தன்னிடமோ, தனது அடியார்களிடமோ, தனது பெருமை மற்றும் தனது அடியார்களின் பெருமை ஆகியவற்றை உரைத்தபடி இவர்கள் இருவராலும் விரும்பப்படும் ஆசார்யனிடமோ அல்லது இந்த மூவருக்கும் விருப்பமாக உள்ள ஆசார்யனின் அடியார்களிடமோ செய்யும் அபசாரம் காரணமாக ஏற்படும் கோபம் ஆகும். ஆக இவை ஒன்றைக் காட்டிலும் மற்றது அதிகமான கோபம் ஏற்படுத்துவதாக இருக்கும். செய்யத் தகாதவற்றைச் செய்தல் என்பதை உரைக்கும்போதே, பகவத் அபசாரம் போன்றவை அதில் அடங்கிவிடும்; பின்னர் ஏன் தனித்தனியாக உரைக்கவேண்டும் என்றால், இவற்றின் கொடுமைகளில் காணப்படும் பேதம் குறித்து விவரிக்கவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (உபாய விரோதிகளுமாய் உபேய விரோதிகளுமாயிருக்கையாவது) - இவ்வாத்மாவினுடைய வுஜ்ஜீவநத்தி லொருப்பட்டு மேன்மேலும் க்ருஷி பண்ணுகைக்குறுப்பான வெம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கும், எப்போது மிவனுக்கு ப்ராப்ய மாயிருந்துள்ள வவனுடைய முகோல்லாஸத்துக்கும் விலக்காயிருக்கை. “இரக்க முபாயம், இனிமையுபேயம்” என்னக்கடவதிறே. ஆகையால் இவ்வக்ருத்யகரணாதிகள் நீரிலே நெருப்பெழுமாப்போலே அவன் திருவுள்ளத்திலே நிக்ரஹத்தை கிளப்பி அவனுடைய க்ருபையு முகப்பு மிவன் பக்கலறும்படி பண்ணுகையாலே, இவற்றையுபாயோபேய விரோதிகளென்னத் தட்டில்லை. (தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை) என்று தொடங்கி, நமச்சப்தார்த்தத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், உகந்தருளின நிலங்களிலாதராதிசயமும்) என்று உகந்தருளின நில ப்ரஸங்கத்தாலும், மேலே (பகவத் கைங்கர்யம்) என்கிறவிடத்தில் பகவச்சப்தத்தாலும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ப்ரதிபாதகமான ஸ்ரீமத்பத நாராயண பதார்த்தங்களை ஸூசிப்பிக்கையாலும்; மங்களாசாஸந ப்ரகரணத்தாலும், (கர்த்தவ்ய மாசார்ய கைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும்) என்று தொடங்கி (கிஞ்சிகரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம் பெறுவது) என்னுமளவாகவும், சதுர்த்தயர்த்தத்தை யருளிச்செய்கையாலும்; நிஷித்த சாதூர்வித்ய ப்ரதிபாதநமுகேந ப்ராஸங்கிகமாக மீளவும் நமச்சப்தார்த்தத்தைப் பேசுகையாலும் இவ்வளவும் உத்தரகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராய்த்து.

விளக்கம் - (உபாய விரோதிகளுமாய் உபேய விரோதிகளுமாயிருக்கையாவது) - இந்த ஆத்மாவைக் கரையேற்றும் முயற்சியில் மேன்மேலும் முயற்சி செய்தபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய கருணைக்கும், எப்போதும் நமக்கு அடையத்தக்கதாக உள்ள அவனுடைய திருமுக மலர்ச்சிக்கும் விரோதியாக உள்ளவை - இரக்கம் உபாயம், இனிமை உபாயம் - என்று கூறுவர். ஆகவே இத்தகைய “செய்யத்தகாத செயல்களைச் செய்தல்” போன்றதான செயல்கள் ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளத்தில், நீரில் நெருப்பு எழுவது போன்று, மிகுந்த சீற்றத்தை உண்டாக்கிவிடும்; இதனால் அவனுடைய கருணை மற்றும் உகப்பு ஆகியவை இவன் விஷயத்தில் இல்லாதபடி ஆக்கிவிடும்; ஆகவே இவை உபாயம் மற்றும் உபேயம் ஆகிய இரண்டிற்கும் தடையாக உள்ளன என்று கூறுவதில் குற்றமில்லை. “தனக்குத் தான் தேடும் நன்மை” என்ற சூர்ணை 160 தொடக்கமாக, திருமந்த்ரத்தில் உள்ள “நம:” என்ற பதத்தின் பொருளை விரிவாக அருளிச்செய்ததாலும், “உகந்தருளின” என்ற சூர்ணை 243ல் ஸர்வேச்வரன் உகப்புடன் எழுந்தருளிய திவ்யதேசங்கள் குறித்து உரைப்பதாலும்; இனி கூறப்போகும் சூர்ணை 310ல் “பகவத் கைங்கர்யம்” என்ற வாக்கியத்தில் “பகவத்” என்ற பதத்தாலும்; கைங்கர்யங்களை ஏற்றுக் கொள்பவர்களைக் கூறுகின்ற “ஸ்ரீமந்”, “நாராயண” என்ற பதங்களை

உணர்த்துவதாலும்; மங்களாசாஸந ப்ரகரணம் மூலமும்; “கர்த்தவ்யம்” என்றுள்ள சூர்ணை 274 தொடங்கி, சூர்ணை 286ல் “கிஞ்சித்” என்பது முடிய உள்ள வாக்கியங்களில் திருமந்திரத்தில் உள்ள “நாராயண” என்ற பதத்தில் வெளிப்படும் நான்காம் வேற்றுமை குறித்து உரைப்பதாலும்; தள்ளப்படவேண்டிய விஷயங்கள் நான்கு வகை என்பதாலும்; மீண்டும் “நம:” என்பதன் பொருளைப் பற்றி உரைப்பதாலும் – இதுவரை த்வயத்தின் இரண்டாவது வாக்கியமான “ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:” என்பதன் பொருளை அருளிச்செய்தார் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - ஆக, இப் ப்ரகரணத்தால் கீழுத்தோபாயத்தைக் கொண்டு உபேயத்தைப் பெறும் சேதநனுக்கு உபாயோபேயாதிகார ப்ரதாநா பேசுஷிதங்களையும், ப்ராபகாந்தர பரித்யாக ஹேதுவான ஸ்வரூப நாசகத்வாதியையும், ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபாநுகூலத் வாதியையும், ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வத்தையும், ப்ரகர ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ராபல்யத்தையும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமிடத்திலும் புருஷகாரத்தை முன்னிடும்படியையும், உபயரும் முன்னிடு மதுக்கு ப்ரயோஜந விசேஷங்களையும், உபேய தசையிலும் ப்ராப்தி தசையிலு மிவன் சேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களும் ஸ்வதோஷ நிவ்ருத்தியும் ப்ராநுபவ விரோதியாம்படியையும், தன்னால் வரும் நன்மையில் அவனால் வரும் நன்மைக்குள்ள வாசியையும், ஈச்வரனே ரசுஷகன், தான் தனக்கு நாசகனென்னு மத்தையும், தன்னைத்தான் நசிப்பிக்கும் ப்ரகாரத்தையும், அஹங்காரமும் விஷயங்களும் ஸ்வரூபேணவும் பாகவத விரோதத்தை விளைத்து மிவன் ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கும் படியையும், பாகவதாபசார க்ரௌர்யத்தையும், தத் ப்ரஸங்கத்திலே பாகவத மாஹாத்மயத்தையும், இவன் திநசர்யையும், திநசர்யோக்தங்களடைய ஸ்தாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்போதைக்கு அபேசுஷிதமான வஸ்தவ்யாதியையும், தச்சர மோக்த கர்த்தவ்ய ரூபகைங்கர்ய வேஷத்தையும், கைங்கர்ய தத் பூர்வ தசைகளில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியையும், இவனுக்குண்டான குணசதுஷ்டயத்தையும், தத்விஷய விபாகத்தையும், அதில் அசக்தி விஷய நிஷித்த சாதூர்வித்யத்தையும் சொல்லுகையாலே, அதிகாரி நிஷ்டாக்ரமம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - ஆக இந்த மூன்றாவது ப்ரகரணம் மூலம் கீழே உள்ள விஷயங்கள் கூறப்பட்டன:

- முதல் இரண்டு ப்ரகரணங்களால் கூறப்பட்ட உபாயம் மூலமாக, உபேயத்தைப் பெறுவதற்கு ஏற்ற சேதனன் ஒருவனுக்கு உபாயம் மற்றும் உபேய விஷயங்களில் உள்ள அதிகாரம் கிட்ட வேண்டப்படுவது எவை.

- அவனைத் தவிர மற்ற உபாயங்களைக் கைவிடுவதற்குக் காரணமாக உள்ள ஸ்வரூப நாசம்.
- ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபத்துடன் ஒத்திருப்பவை எவை.
- தான் ஸ்வயமாகப் பற்றும் பற்றுதல் என்பது உபாயமாகாது, ஸர்வேச்வரன் பற்றும் பற்றுதலே உபாயமாகும்.
- அவன் பற்றும் பற்றுதலே வலிமையானது, அவ்விதம் பற்றும்போதும் பெரியபிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிறுத்தியே பற்றுகிறான்.
- சேதனனும் ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிறுத்துவதன் பயன் என்ன.
- கைங்கர்யம் கிட்டிய பின்னரும், ஸர்வேச்வரன் மற்றும் பெரியபிராட்டி ஆகிய இருவரை அடைந்த பின்னரும் இவனுடைய அடிமைத்தனம், பாரதந்தர்யம் மற்றும் தோஷங்கள் விலகுதல் போன்றவை ஸர்வேச்வரனை அனுபவிக்கும் அனுபவத்திற்குத் தடையாக உள்ளன.
- தன்னால் தனக்கு ஏற்படும் நன்மையைக் காட்டிலும் அவனால் நமக்கு உண்டாகும் நன்மையில் உள்ள வேறுபாடு.
- ஸர்வேச்வரனே நம்மைக் காப்பவன், தான் தன்னை அழித்துக் கொள்பவன்.
- தானே தன்னை அழித்துக்கொள்ளும் வகை.
- அஹங்காரம் மற்றும் உலக விஷயங்கள் ஆகியவை தாமாகவும், பாகவத விரோதத்தை உண்டாக்கியும் இவன் ஸ்வரூபத்தை எவ்விதம் அழிக்கின்றன.
- பாகவத அபசாரத்தின் கொடுமை.
- பாகவத அபசாரம் குறித்து உரைக்கும்போது பாகவதர்களின் பெருமை என்ன.
- ப்ரபந்நனின் அன்றாட வாழ்கை முறை.
- ப்ரபந்நனின் அன்றாட வாழ்கை முறையில் செய்யப்படவேண்டிய அனைத்தும் சிறந்த ஆசார்யனின் திருவருளால் ஏற்படும்போது இருக்கவேண்டியதான வாழவேண்டிய இடம் போன்றவை.
- அதன் இறுதியாக உரைக்கப்பட்டதான கைங்கர்யம் என்ன.
- கைங்கர்யம் செய்யும்போதும், அதற்கு முன்பு உள்ள நிலைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை விளங்கச் செய்யும் மார்க்கங்கள்.
- ஜீவனுக்கு உள்ள நான்கு குணங்கள்.

- அந்தக் குணங்களில் உள்ள வேறுபாடுகள்.
- அவற்றில் அசக்திக்கு இலக்காக உள்ள நான்குவிதமான தோஷங்கள்.

மேலே உள்ள பலவிதமான விஷயங்கள் காணும்போது இங்கு அதிகாரி எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று உரைத்தது காணலாம்.

மூன்றாம் ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 103)

1-10-6 நீயும் நானுமிந் நேர்நிற்கில் மேல் மற்றோர்

நோயும் சார்கொடான் நெஞ்சமே சொன்னேன்

தாயும் தந்தையுமாய் இவ்வுலகினில்

வாயு மீசன் மணிவண்ண நெந்தையே

பொருள் - தாயைப் போன்று பரிவும், தந்தையைப் போன்று நமது நன்மையைக் குறித்து எண்ணியபடி உள்ள சிந்தையும் கொண்டவனாக இந்த உலகத்தில் அவதரிக்கின்ற ஸர்வேச்வரன் நீலரத்னக்கல் போன்று, எனக்கு அனைத்துவிதமான உபகாரமும் செய்தபடி உள்ளான். இப்படிப்பட்ட எனது தந்தையான அவன் - “தொழு” என்று நியமிக்கும்படியாக உள்ள எனது நெஞ்சமான நீயும், உன்னைக் கொண்ட நானும் இப்படியாக ஒருமித்து நின்றால் இனிவரும் காலங்களில் நமக்கு எந்தவிதமான துன்பமும் ஏற்படாதபடி பார்த்துக்கொள்வான். இதனை உனக்கு நான் உரைக்கிறேன்.

அவதாரிகை - “இப்படி ஸுலபனானவன் நம்மை விடானிறே” என்ன, “நம் அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து அகலாதொழியில் நம்மை ஒருநாளும் விடான்” என்று திருவுள்ளத்துக்கு அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரின் நெஞ்சம் அவரிடம், “அவன் மிகவும் சுலபமாக அடைபவனாக உள்ளான். இப்படிப்பட்ட அவன் நம்மை விடமாட்டான் அல்லவோ?”, என்றது. இதற்கு ஆழ்வார், “நமது தாழ்மையை மனதில் சிந்தித்தபடி அவனை விட்டு நாம் அகல முயலாதவரை அவன் நம்மை ஒரு நாளும் விடமாட்டான்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நீயும் நானும் இந்நேர் நிற்கில்) அப்புள்ளின் பின் போன நீயும், உன்னைப் பரிசுரமாகவுடைய நானும். பலாநுபவம் பண்ணவிருக்கிற நாம் இப்படி விலக்காதேயிருக்கில்; “ந நமேயம்” என்னும் ப்ராதிகூல்ய மநோரதமின்றிக்கேயொழியில். (மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்) நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணி அகலவிடுதல், தன்னையொழிய ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு அகலவிடுதல், அயோக்யாநுஸந்தாநம் பண்ணி அகலவிடுதல், வேறொரு ஸாதந பரிசுரஹம் பண்ணி அகலவிடுதல், முன்பு பண்ணின பாபபலாநுபவம் பண்ணி அகலவிடுதல் செய்ய விட்டுக்கொடான். (நெஞ்சமே சொன்னேன்) திருக்கோட்டியூர் நம்பியைப் போலே, பிறர் வைத்து “இதம் தே நாதபஸ்காய” என்றவனைப்போலே படுகிறார் (சொன்னேன்) என்று. த்ரௌபதி, குழல் விரித்துக் கிடக்கிறபடியைப் பார்த்து, செய்வது காணாமல் சொல்லிக்கொடு நின்றான்; அர்த்தத்தின் கனத்தைப் பார்த்து, “கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கடலிலே பொகட்டோம்” என்று “பதண் பதண்” என்றானிறே. இனி ப்ரதிபத்தி பண்ணாதார் இழக்குமித்தனை.

விளக்கம் - (நீயும் நானும் இந்நேர் நிற்கில்) - திருவிருத்தம் (3) - அப்புள்ளின் பின் போன தனி நெஞ்சமே - என்பதற்கு ஏற்ப - கருடனின் பின்னேயே போய் நின்ற எனது நெஞ்சமான நீயும், உன்னைத் துணையாகக் கொண்டுள்ள நானும், அவன் அளிக்கவுள்ள பலனை எப்போதும் அனுபவிக்கும்படியாகச் சேர்ந்துள்ள நாம் விலகாமல் இருந்தால்; அதாவது இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - ந நமேயம் - யாருக்கும் நான் உரியவன் அல்லேன், தலைவணங்கமாட்டேன் - என்று கூறி அவனிடத்தில் வேறுபட்ட எண்ணம் கொண்டு விலகாமல் இருந்தால். (மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்) - “ஓர் நோயும்” என்பதை விவரிக்கிறார். தாழ்ந்த அனுஷ்டானங்கள் போன்றவற்றை நம்மைச் செய்ய வைத்து அதனைக் காரணம் காட்டி நம்மை விலக்குதல், தன்னைத் தவிர்த்துள்ள மற்ற பலன்களை நமக்கு அளித்துவிட்டு மறைமுகமாக ஒதுக்குதல், நமது தாழ்மையை நாம் எண்ணி அகன்று செல்லும்படிச் செய்தல், வேறு உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும்படிச் செய்து நம்மை அகலும்படிச் செய்தல், முன்பு செய்த பாவத்திற்கான பலனை அனுபவிக்கவைத்து நம்மை விலக்குதல் போன்ற எந்த ஒரு செயலையும் அவன்

செய்யமாட்டான். (நெஞ்சமே சொன்னேன்) – திருக்கோஷ்டியூர் நம்பி போன்று “பகவத் விஷயம் என்பது மற்றவர்கள் அறியக்கூடாது” என்று இவரும் உள்ளார் போலும். ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை முழுவதையும் உபதேசித்த பின்னர் கீதையில் (18-67) – இதம் தே நாதபஸ்காய – இதனைத் தவம் செய்யாதவனுக்கு உபதேசிக்கக்கூடாது – என்று தவித்தவன் போன்று உள்ளார். முதலிலேயே அர்ஜுனனின் தகுதியை ஆராய்ந்து நோக்கி உபதேசம் செய்திருக்கலாம் அல்லவோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். திரௌபதியின் அவிழ்ந்த கூந்தலைக் கண்டவனாக, செய்வது அறியாமல் உபதேசம் செய்தான்; அதன் பின்னர் தான் உபதேசித்த உயர்ந்த இரகசியத்தின் மேன்மையை எண்ணியவனாக, “கையில் கிட்டிய மாணிக்கத்தைக் கடலில் தொலைத்தோமே” என்று பதறினான். அல்லது உபதேசம் செய்ததில் தோஷம் இல்லை, இதனை நினைக்காமல் உள்ளவர்கள் இழப்பார்கள் என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் – (தாயும் தந்தையுமாய்) மாதாபிதாக்களைப்போலே பரிவனாய். அவர்கள் அளவன்றிக்கே, (இவ்வுலகினில் வாயும் ஈசன்) ப்ரஜை கிணற்றில் விழுந்தால் ஒக்கக் குதிக்கும் மாதாவைப் போலே, ஸம்ஸாரத்திலே ஒக்க விழுந்து எடுக்குமவன். இங்கு வந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேதுவென் என்னில், (ஈசன்) ப்ராப்தனாகையாலே. அன்றிக்கே, இங்கே வந்து அவதரித்து ஈரசு தவிர்க்கையாலே ஈசனானான் என்னவுமாம். (மணிவண்ணன் எந்தையே) தன் வடிவழகைக் காட்டி. என்னை விஷயாந்தர ப்ரவணனாகாதபடி மீட்டு, தன் சேஷித்வத்தைக் காட்டி, என்னுடைய சேஷித்வத்தை நிலை நிறுத்தினவன். தாயும் தந்தையுமாய் இவ்வுலகினில் வாயும் மணிவண்ணனாய் எந்தையான ஈசன், நீயும் நானும் இந்நேர் நிற்கில் மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான் நெஞ்சமே சொன்னேன் – “ஸத்யம் ஸத்யம்” என்கிறபடியே இது மெய்.

விளக்கம் - (தாயும் தந்தையுமாய்) - தாய் தந்தை போன்று பரிவுடன் உள்ளவனாக. அவர்கள் போன்றல்ல இவன்; அதாவது அந்த அளவு மட்டும் பரிவு காண்பிப்பவன் அல்லன், அவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகப் பரிவுள்ளவன் என்கிறார். (இவ்வுலகினில் வாயும் ஈசன்) – தனது கைக்குழந்தை ஒன்று கிணற்றில் விழுந்தால் அதனை எடுப்பதற்காகத் தானும் வேகமாகக் குதிக்கும் தாய் போன்று, ஸம்ஸாரத்தில் விழுந்த நம்மை எடுக்க தானும் ஸம்ஸாரத்தில் குதித்தவன். இங்கு அவன் வந்து அவதரிக்க என்ன காரணம்? (ஈசன்) – அடையத்தக்கவனாக உள்ளதால் ஆகும். அல்லது இங்கு வந்து அவதரித்ததால் இரண்டு

ராஜ்யங்களையும் தவிர்த்ததால் ஈசன் என்றும் கருத்து. (மணிவண்ணன் எந்தையே) – தனது வடிவழகைக் காண்பித்து, மற்ற உலக விஷயங்களில் நான் ஈடுபட்டு நிற்காதபடி என்னை மீட்டு, தனது எஜமானத் தன்மையை எனக்கு உணர்த்தி, என்னுடைய கைங்கர்யத் தன்மையை நிலைநாட்டியவன். “தாயும் தந்தையுமாய் இவ்வுலகினில் வாயும் மணிவண்ணனாய் எந்தையான ஈசன், நீயும் நானும் இந்நேர் நிற்கில் மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான் நெஞ்சமே சொன்னேன்” என்று படிக்கவேண்டும். ஸத்யம் ஸத்யம் – என்பது போன்று இதுவும் மெய் என்கிறார்.

1-10-7 எந்தையே யென்றும் எம்பெருமானென்றும்
சிந்தையுள் வைப்பன் சொல்லுவன் பாவியேன்
எந்தை யெம்பெருமான் என்று வானவர்
சிந்தையுள் வைத்து சொல்லும் செல்வனையே

பொருள் – பரமபதத்தில் உள்ளவர்களான நித்யஸூரிகள், “எங்களது இருப்புக்குக் காரணமான ஸர்வேச்வரன் எங்களுக்கு எஜமானன்”, என்று எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ளவனாகிய ஐச்வர்யம் கொண்டவனை, மிகுந்த பாவங்கள் உடைய நான், “எனது நன்மையைக் கருத்தில் கொள்பவனே! எனக்கு எஜமானனே!”, என்று சிந்தித்தும் கூறவும் செய்வேன்.

அவதாரிகை - கீழ் இவர் அஞ்சினாற்போலே விடிந்தது; “அயோக்யன்” என்று அகலுகிறார்.

விளக்கம் – “துஞ்சும்போது” என்று கூறியதற்கு ஏற்ப, இவர் அச்சம் கொண்டது போன்றே விடிந்தது. அப்போது தான் தாழ்ந்தவன் என்று கூறி அகல்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எந்தையேயென்றும்) எனக்குப் பரிவனானவனே என்றும், (எம்பெருமான் என்றும்) எனக்கு வகுத்த ஸ்வாமி என்றும். (சிந்தையுள் வைப்பன்) எத்தனை விஷயங்களை நினைத்துப் போந்த நெஞ்சிலே வைத்தது! நான் அறிந்ததாக நெஞ்சிலே வைத்து தூஷித்தவளவேயோ? (சொல்லுவன்) பிறர் அறியும்படி தூஷித்தேன். இவ்வஸ்துவை அழிக்கைக்கு நான் ஒரு பாபகர்மா உண்டாவதே! (பாவியேன்) ஸாத்விகனாயிருப்பானெருவன் தமோகுணாபிபூதனாய் ஒரு க்ருஹத்தில் நெருப்பை வைத்து, ஸத்வம் தலையெடுத்தவாறே அநுதபிக்குமாபோலே “பாவியேன்” என்கிறார். நீர் இங்ஙனே சொல்லுவானென்? பகவத்விஷயத்தை நினைக்கையும் சொல்லுகையும் பாபபலமோ? என்னில்; புரோடாசத்தை நாய் தீண்டினாப்போலே,

விலக்ஷணருடைய போக்ய வஸ்துவை அழிக்கை பாபபலமன்றோ? (எந்தை இத்யாதி) நினையாவிடில் அரைக்ஷணம் தரிக்கமாட்டாத நித்யஸூரிகள் நினைத்து அநுபவித்த அவ்வநுபவம் வழிந்து “எங்களுக்குப் பரிவானவனே, ஸ்வாமியானவனே” என்று தங்கள் நெஞ்சிலே வைத்துச் சொல்லும்படியான ஐச்வர்யத்தையுடையவனை நான் என் சொன்னேன்! இவ்வஸ்துவை ஒருவர் நம்பாதபடி அழித்தேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - (எந்தையேயென்றும்) - என்னிடம் எப்போதும் அன்பு கொண்டவனே என்றும், (எம்பெருமான் என்றும்) - என்னால் எப்போதும் அடையப்படவேண்டிய ஸ்வாமியே என்றும், (சிந்தையுள் வைப்பேன்) - எத்தனை தாழ்வான விஷயங்கள் பலவற்றையும் வைத்தபடி உள்ள நெஞ்சத்தில் இவனையும் வைத்தேனே! நான் இவனை அறிவேன் என்று எனது நெஞ்சில் இவனை எண்ணியதன் மூலம் இவனைத் தூஷிக்க அல்லவோ செய்தேன்? (சொல்லுவன்) - மற்றவர்களும் அறியும்படி தூஷித்தேன். (பாவிவேன்) - வேறுபட்ட மேன்மை கொண்டதான இந்த வஸ்துவை அழிக்கும்படியான பாவிமாக நான் உள்ளேன். (பாவிவேன்) - ஸத்வகுணம் நிறைந்துள்ள ஒருவன் சட்டென்று தமோகுணம் மேலிட, ஒரு வீட்டிற்கு நெருப்பு வைத்து எரித்துவிடுகிறான்; அதன் பின்னர் மீண்டும் ஸத்வகுணம் ஏற்படும்போது ஆழ்ந்த வருத்தம் கொண்டு தவிப்பது போன்று இவர் “பாவிவேன்” என்கிறார். இதனைக் கேட்ட இவரது நெஞ்சம் இவரிடம், “இது போன்று நீவிர் உரைப்பது சரியோ? ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து எப்போதும் எண்ணியபடி இருத்தலும், அவனைப் பற்றி உரைத்தலும் பாவத்தின் பலனாகுமோ?”, என்றது. இதற்கு ஆழ்வார், “யாகத்தில் இடப்படும் புரோடசம் என்ற அடையை நாய்க்கு இடுவது போன்று, மேன்மையான நித்யஸூரிகளால் எப்போதும் அநுபவிக்கப்படும் உயர்ந்த வஸ்துவை அல்லவோ நான் எனது சிந்தை மூலம் அழிக்க எண்ணுகிறேன்! இது பாவத்தின் பலம் அல்லவோ?”, என்கிறார். (எந்தை இத்யாதி) - அவனைப் புகழாமல் அரைநொடிக் கூட தரிக்க இயலாதபடி நித்யஸூரிகள் உள்ளனர். இப்படியாக அநுபவிக்கும் அவர்கள், அந்த அநுபவம் வழிந்தோடி, “எங்களுக்காகப் பரிந்து நிற்பவனே! எங்கள் ஸ்வாமியே!”, என்று தங்கள் நெஞ்சத்தில் எப்போதும் வைத்துக் கொண்டாடியபடி உள்ளனர். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த ஐச்வர்யம் கொண்டவனை நான் எனது தாழ்ந்த நாக்கு கொண்டு உரைத்தேன்; இப்படியாக யாரும் நம்பாதபடி இந்த வஸ்துவை நான் அழித்தேன்”, என்கிறார் (அதாவது தாழ்ந்த ஒருவன் கூறும் வஸ்து குறித்து யாரும்

நம்பமாட்டார்கள் அல்லவா? இது போன்று நான் உரைத்த காரணத்தால் அவனையாரும் நம்பாமல் போனார்கள்; இப்படியாக அவனை நான் அழித்தேன் என்று கருத்து).

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 67)

64. இருக்கார் மொழியால் நெறியிழுக்காமை, உலகளந்த
திருத்தாளிணை நிலத்தேவர் வணங்குவர் யாமுமவா
ஒருக்கா வினையொடு மெம்மொடும் நொந்து கனியின்மையில்
கருக்காய் கடிப்பவர்போல் திருநாமச்சொற் கற்றனமே

பொருள் - இந்தப் பூமியின் தேவர்கள் என்று போற்றப்படும் அந்தணர்கள், அனைத்து லோகங்களையும் அளந்து எடுத்துக்கொண்ட இரண்டு திருவடிகளையும், ருக்வேதத்தில் காணப்படுவதான பரதத்வ ஸ்வரூபத்தை மிகவும் விரிவாக உரைக்கின்ற புருஷஸூக்தம் கொண்டு தர்மநெறி மாறாமல் எப்போதும் ஆராதித்தபடி உள்ளனர். இவ்விதம் உள்ளபோது அதற்கான தகுதி கிட்டப் பெறாத நாம், நம்முடைய அத்தகைய ஆசையை நிறைவேற்றிக் கொள்ளத் தடையாக உள்ள பாவத்தையும், அவற்றைச் செய்த நமது ஸ்வரூபத்தையும் பார்த்து வருத்தம் கொண்டோம்; ஆகவே பழம் கிட்டாத காரணத்தினால் இளங்காயைக் கடித்து உண்பவர்கள் போன்று, ஸர்வேச்வரனின் திருநாமங்கள் மட்டும் நன்கு கற்றோம்.

அவதாரிகை - திருக்கண்களாலே குளிரக் கடாசுஷித்தானென்றிறே கீழ் நின்றது. “அல்லாதார் மேல்வையாதே தம்மேல் விசேஷ கடாசுஷம் பண்ணுகைக்கு நிபந்தநமென்” என்றாராய்ந்தார்; “அஹ்ருதயமாகத் திருநாமத்தைச் சொன்னெனென்ன அத்தாலே யாகாதே” என்கிறார்.

விளக்கம் - இவரைத் தனது திருக்கண்கள் கொண்டு நன்றாகக் கடாசுஷித்தான் என்று கீழே உரைக்கப்பட்டது. “அவனுக்கு ஏற்புடையார் மீது திருக்கண்கள் வைக்காமல் நம் மீது இத்தகைய கடாசுஷம் செய்தது என்ன காரணத்தினால்?”, என்று ஆராய்ந்தார். பின்னர், “அவனுடைய திருநாமங்களை ஹ்ருதய பூர்ணமாக உரைக்காமல், மேலோட்டமாக உரைத்தபடி இருந்தேன். இதனால் இவ்விதம் செய்தான் போலும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இருக்கார் மொழியால்) இருக்கிலார்ந்த மொழியாலே. ப்ரதிபத்தாக்களுடைய புத்தி விசேஷங்களாலே அரைவயிறாகவும் பதறாகவும் பார்க்கலா யிருக்குமிடங்க ளுண்டாயிருக்குமாயிற்று. வேதங்களிலே அவன் விபூதியைப் பரக்கச் சொல்லா நின்றால் அதிலேகதேச பூதரானவர்கள் பக்கலிலே பரத்வ ப்ரதிபத்தியைப் பண்ணியும் ப்ரசம்ஸா பரமென்றும் சொல்லா நிற்பார்கள்; அவன் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைப் பேசுகிறவிடத்தில் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளில் ப்ரமிப்பார்க்கும் ப்ரமிக்க அவகாசமில்லாதபடியே பேசுகிற அநந்யபரமான நாராயணாநுவாகாதிகளை யாயிற்று அதிலார்ந்த மொழியாகச் சொல்லுகிறது. “ஸர்வே வேதாயத்ரைகம் பவந்தி” எல்லா வாக்யங்களுக்கு மொருவனே வாச்யனாகையிறே யுத்தம். உத்க்ருஷ்ட பதார்த்தங்களுக்கு வாசகமான சப்தங்களை இவ்வநுவாகத்திலே நின்றவன் பக்கலிலே ப்ரயோகிக்கையாலே எல்லாமவனையே சொல்லுகிறதாக வேணுமிறே. (நெறியிழுக்காமை) பகவத் ஸமாராதநமாகிற வைதிக மர்யாதையைத் தப்பாமே. (உலகளந்த திருத்தாளிணை) “இவை அறியவுமாம், அறியாதொழியவுமாம், என்னுடம்பை நான் விடேன்” என்று ஸ்வீகரிக்கும் ஸ்வபாவனாயுள்ளவனை. இவை அறியாதிருக்கச் செய்தே தானே எல்லை நடந்து மீட்டுக் கொண்டானிறே. (நிலத்தேவர் வணங்குவர்) ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்தியா நிற்கச் செய்தே “விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்” என்னும்படியான பூஸுரரானவர்கள். (உலகளந்த திருத்தாளிணை நெறியிழுக்காமை வணங்குவர்).

விளக்கம் - (இருக்கார் மொழியால்) - ருக்வேதத்தில் உள்ள வரிகளால் ஸர்வேச்வரனிடம் ப்ரபத்தி செய்த ஸாதுக்களின் ஞானம் காரணமாக பாதி முளைத்தும், முளைக்காமலும் உள்ள நிலங்கள் முற்றிலுமாக விளைவது போன்று, இதுவரை அறிந்திராத ருக்வேத விஷயங்கள் முற்றிலுமாக நம்மால் உணர

ஏதுவாயிற்று. வேதங்களில் காணப்படும் சம்பு போன்ற பதங்கள் நான்முகன் உள்ளிட்டவர்களை மேம்பட்டவர்களாக உரைப்பதாக மயக்கவேண்டிய அவசியமே இல்லை என்கிறார்; காரணம் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகள் குறித்து உரைக்கும் இடத்தில் இத்தகைய மயக்கம் ஏற்படவேண்டிய அவசியமே இல்லாதபடி மற்ற அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த நாராயண ஸப்தம் உள்ளது என்கிறார்; அதாவது நாராயண அநுவாகத்தில் அவனே பேசப்படுகிறான் என்கிறார். யஜுர் ஆரண்யகம் - ஸர்வே வேதா யத்ரகம் பவந்தி - அனைத்திலும் அவனே ஓதப்படுகிறான் - என்று கருத்து. மிகவும் உயர்ந்த வஸ்துக்கள் குறித்து கூறப்படும் பதங்கள் அனைத்தும் இந்த நாராயண அநுவாகத்தில் இவன் விஷயமாகவே கூறப்படுவதால், அந்தப் பதங்கள் அனைத்தும் இவனையே உரைப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். (நெறியிழுக்காமை) - பகவத் ஆராதனம் என்ற தர்மமார்க்கம் தவறிப் போகாதபடி. (உலகளந்த திருத்தாளிணை) - “இந்த உயிர்கள் அறிந்தாலும், அறியாமல் போனாலும், இவை அனைத்தும் எனது உடைமைகள்; இவற்றை நான் விடமாட்டேன்”, என்று கூறி எடுத்துக் கொள்ளும் ஸ்வபாவம் கொண்டவன். இந்த உலகில் உள்ள வஸ்துக்கள் எதுவும் அறியாத நிலையில், தானாகவே அளந்து எடுத்துக் கொண்டான் அல்லவோ? (நிலத்தேவர் வணங்குவர்) - இந்த ஸம்ஸாரத்தில் வாழ்ந்து வரும்போதிலும், திருவிருத்தம் (79) - விண்ணுளாரிலும் சீரியர் - என்பதற்கு ஏற்ப பூமியின் தேவர்களாக உள்ள அந்தணர்கள்.

வ்யாக்யானம் - (யாமும்) அவர்களுடைய பரிகரமின்றிக்கேயிருக்கிற நானும். (அவா ஒருக்காவின்னையோடு மெம்மொடும் நொந்து) சப்தாதி விஷயங்களிலே யுண்டான அவாவை பகவத் விஷயத்திலே யொருங்கப் பண்ணவொட்டாத பாபத்தோடும் அதை யநுஷ்டித்த என்னோடும் கூடநொந்து இப்படியேயிருப்பதொரு பாபமுண்டாவதே! இத்தை யநுஷ்டிக்கைக்கு நானெருவனுண்டாவதே! என்று நொந்து. (கனியின்மையில் கருக்காய் கடிப்பவர் போல்) நெறியிழுக்காமை வணங்கும்படி யவர்கள் தன் பாகமெனக் கில்லையேயாகிலும், கனியில்லாமையாலே கருக்காயை மெல்லுவாரைப்போலே - பழமில்லாமையாலே பசுங்காயைக் கடிப்பாரைப்போலே. (திருநாமச் சொற்கற்றனமே) இதிலர்த்தாநு ஸந்தாந மெனக்கில்லை. இதில் நானுட்புகாத நிலை பார்க்கிறிலன், நிர்ஹேதுகமாகக் கடாஷ்வித்தானித்தனை. அன்றிக்கே, (அவா வித்யாதி) பகவத் விஷயத்தி லபிநிவேசத்தை யங்கு நின்றும் மீட்டு இதர விஷயங்களிலே மடைமாற வொட்டாத வினையுண்டு - பக்தி, அத்தோடும். இப்போது பகவதலாபத்தாலே படுகிற க்லேசத்துக்கு ஹேதுவாகையாலே பக்தியை வினையென்னலாமிநே.

அநிஷ்டாவஹம் பாபமாமித்தனையிறே. இதில்லாதா ருண்டுடுத்து ஸுகமேதிரியா நின்றார்களிறே. (கனியின்மையில் கருக்காய் கடிப்பார்போலே) கனியில்லாமையாலே கருக்காயைக் கடிப்பாரோபாதி யாயிற்று இவருடைய வபிநிவேசத்துக்குத் திருநாமம். அவனைக் கண்ணாலே கண்டு கையாலே யணைக்க வாசைப்பட்டவர்க்கு அவன் பேரைக் கொண்டு என்றெய்வார்? அன்றிக்கே, “கனியின்மை” இதயாதிக்கு இங்ஙனே பொருளாகவுமாம். மேல் கனியின்றிக்கே யொழியும்படி முன்பே கருக்காய் கடிப்பாரைப்போலே, நித்யஸூரிகளுக்கு போக்ய மன்றிக்கே யொழியும்படி இவ்வஸ்துவை நான் பேசியழித்தே னென்கிறாராகவுமாம்.

விளக்கம் - (யாமும்) - அவர்கள் போன்று சாஸ்த்ர அதிகாரம் இல்லாத நானும். (அவா ஒருக்காவினையோடு மெம்மொடும் நொந்து) - உலக விஷயங்களில் மீது ஏற்படும் ஆசையை பகவத்விஷயத்தில் ஏற்பட விடாமல் பாவங்கள் தடுத்தபடி உள்ளன; அந்தப் பாவங்களையும், அவற்றைச் செய்தபடி உள்ள என்னையும் நொந்து கொண்டு; இப்படியாக ஒரு பாவம் ஏற்பட்டதே, இதனைச் செய்யும்படியாக நானும் உள்ளேனே என்று நொந்து கொண்டு. (கனியின்மையில் கருக்காய் கடிப்பவர் போல்) - தர்மவழி தப்பாமல் வணங்கும் அவர்கள் போன்று சாஸ்த்ர அதிகாரம் எனக்கு இல்லை என்றாலும், பழம் இல்லாத காரணத்தால் பசுங்காயைக் கடிப்பவர் போன்று, திருநாமம் மட்டும் உரைத்தேன். (திருநாமச் சொற்கற்றனமே) - அந்தத் திருநாமங்களை உச்சரித்தபோதும் பொருள் அறியாது உச்சரித்தேன்; அவற்றின் மேன்மைகள் அறியவில்லை; ஆயினும் அதனையே திருவுள்ளத்தில் கொண்டு என்னைக் கடாஷித்தான். அல்லது வேறு விதமாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். (அவா வித்யாதி) - பகவத் விஷயத்தின் மீது உள்ள ஆசை காரணமாக, உலக விஷயங்களில் மனம் செல்லாதபடி மீட்டு, பகவத் விஷயத்திலேயே திருப்பவல்ல வினையாக பக்தி உள்ளது. பக்தியை வினை என்று கூறலாமோ? பகவத் ப்ராப்தி கிட்டாத காரணத்தால் ஏற்படும் துன்பத்திற்குக் காரணமாக பக்தி உள்ளதால் அதனை வினை எனலாம் என்று கருத்து. (கனியின்மையில் கருக்காய் கடிப்பார்போலே) - பழங்கள் கிட்டாத காரணத்தால் காயைக் கடித்து உண்பவர்களின் நிலை போன்று இவருடைய பகவத்விஷய ஆசைக்கு திருநாமம் அகப்பட்டது. அவனைத் தனது கண்ணால் கண்டு, கையால் அணைத்துக் கொள்ள இவர் ஆசை கொண்டார்; இப்படிப்பட்ட நிலையில் வெறும் பெயரைக் கொண்டு என்ன செய்வது? அல்லது “கனியின்மை” என்பதற்கு வேறு பொருள் உரைக்கலாம். பழம் கிட்டும் முன்பாக காயைக் கடிப்பவர்கள் போன்று

நித்யஸூரிகளுக்கு இவன் கிட்டும் முன்பாக இவனைப் பற்றி நான் பேசியே அழித்தேன் என்றும் கூறலாம்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்